សន្លឹក ចង្អុលប្រាប់មាតិកា(*) (លេខសៀវភៅបិដក : 067)

សុត្តន្តបិដក សំយុត្តនិកាយ ខន្ធវារវគ្គ

ឆដ្ឋភាគ

៦៧

(*) ជាបញ្ជីមាតិកា ថ្មី ចម្លងពីអត្ថបទទាំងឡាយនៅក្នុងសៀវភៅនេះ ។

មាតិកា	លេខទំព័រ
ខន្ធសំយុត្ត	
អន្តវគ្គ (ទី ១)	៣ ដល់ ១២
ឧទ្ទាននៃអន្តវគ្គនោះគឺ ៖	
និយាយអមបិ អន្ត គឺចំណែក ១ ទុក្ខ ១ សក្កាយ ១ ធម៌ដែលបុគ្គលគប្បីកំណត់ដឹង១ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ មាន ២ លើក សោតាបន្នបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្ត ១ បុគ្គលលះបង់នូវសេចក្តីពេញចិត្ត ២លើក ។	
ធម្មកថិកវគ្គ (ទី ២)	១៣ ដល់ ៣១
ឧទ្ទាននៃធម្មកថិកវគ្គនោះគឺ ៖	
ពោលអំពីអវិជ្ជា ១ វិជ្ជា ១ ធម្មកថិក ២ លើក ចំណង ១ បុគ្គលរួចចាកទុក្ខ២ លើក សញ្ញោជនៈ ១ ឧបាទាន១ សីល ១ ភិក្ខុមានការចេះដឹង ១ ភិក្ខុឈ្មោះកប្បៈ ២ លើក។	
អវិជ្ជាវគ្គ (ទី ៣)	៣២ ដល់ ៤៦
ឧទ្ទាននៃអវិជ្ជាវគ្គនោះគឺ ៖	

ពោលអំពីការកើតឡើងជាធម្មតា ៣ លើក អំពីអានិសង្សដទៃទៀត ២ លើក អំពីការកើតឡើង ២ លើក អំពីព្រះកោដ្ឋិកៈដទៃទៀត ៣ លើក ។	
កុក្កុឡវគ្គ (ទី៤)	៤៧ ដល់ ៥៤
ឧទ្ទាននៃកុក្កុឡវគ្គនោះគឺ ៖	
ពោលអំពីបញ្ចក្ខន្ធក្តៅ ១ អំពីអំពីបញ្ចក្ខន្ធ មិនទៀង ៣ លើក បញ្ចក្ខន្ធ ប្រកបដោយទុក្ខដទៃទៀត ៣ លើក បញ្ចក្ខន្ធ ប្រកបដោយ អនត្តា ៣លើក កុលបុត្តរួចចាកទុក្ខ ២ លើក ។	
ទិដ្ឋិវគ្គ (ទី ៥)	៥៥ ដល់ ៧០
ឧទ្ទាននៃទិដ្ឋិវគ្គនោះគឺ ៖	
ពោលអំពី សុខ និង ទុក្ខ ប្រព្រឹត្តទៅខាងក្នុង ១ អំពីសេចក្តីប្រកាន់ថា នុះរបស់អញ១ នុះជាខ្លួនអញ ១ អំពីសេចក្តីប្រកាន់ថា (បរិក្ខារ) មិនគប្បីមានដល់អញ ១ អំពីមិច្ឆាទិដ្ឋិ ១ សក្កាយទិដ្ឋិ១ អត្តានុទិដ្ឋិ ១ អំពីសេចក្តីប្រកាន់ មាន ២ លើក វគ្គ (នេះ) បង្រួប់ដោយរឿងព្រះអានន្ទ ១ ។	
ចប់ចុល្លបុណ្ណាសកៈ ។	
ឧទ្ទាននៃវគ្គនៃបណ្ណាសកៈនោះគឺ ៖	
អន្តវគ្គ ធម្មកថិកវគ្គ អវិជ្ជាវគ្គ កុក្កុឡវគ្គ ទិដ្ឋិវគ្គ ជាគម្រប់ ៥ បញ្ញាសកទី ៣ ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ហើយ ព្រោះហេតុនោះទើបហៅថា និបាត ។	
ចប់ តិបញ្ញាសកៈ ក្នុង និបាត នៃ ខន្ធវគ្គ **ចប់ ខន្ធ សំយុត្ត ។**	

រាធសំយុត្ត	
មារវគ្គ (ទី១)	៧១ ដល់ ៨៥
ឧទ្ទានក្នុងមារវគ្គនោះ គឺ	
និយាយអំពីសេចក្តីស្លាប់ ១ សត្វ ១ ភវនេត្តិ ១ ធម៌ដែលបុគ្គលគួរកំណត់ដឹង១ ពួកសមណៈ ២លើក សោតាបន្នបុគ្គល ១ ព្រះអរហន្ត ១ សេចក្តីពេញចិត្ត និង សេចក្តីត្រេកអរ ២ លើក ។	
មារធម្មវគ្គ (ទី ២)	៨៦ ដល់ ៩៣
ឧទ្ទានក្នុងមារធម្មវគ្គនោះ គឺ	
សំដែងអំពីមារ ១ មារធម៌ ១ អនិច្ចៈ ២លើក ទុក្ខៈ ២លើក អនត្តា ២លើក ខយធម៌ ១ វយធម៌ ១ សមុទយធម៌ ១ និរោធធម៌ ១ ត្រូវ ជា ១២ ។	
អាយាចនវគ្គ (ទី ៣)	៩៤ ដល់ ៩៧
ឧទ្ទានក្នុងអាយាចនវគ្គនោះ គឺ	
សំដែងអំពីមារ ១ មារធម៌ ១ អនិច្ចៈ ២លើក ទុក្ខៈ ២លើក អនត្តា ២លើក ខយធម៌ ១ វយធម៌ ១ សមុទយធម៌ ១ និរោធធម៌ ១ ត្រូវ ជា ១២ ។	
ឧបនិសិន្នវគ្គ (ទី ៤)	៩៨ ដល់ ១០១
ឧទ្ទានក្នុងឧបនិសិន្នវគ្គនោះ គឺ	
សំដែងអំពីមារ ១ មារធម៌ ១ អនិច្ចៈ ២លើក ទុក្ខៈ ២លើក អនត្តា ២លើក ខយធម៌ ១ វយធម៌ ១ សមុទយធម៌ ១ និរោធធម៌ ១ ត្រូវ ជា ១២ ។	

ចប់ រាធសំយុត្ត ។	
ទិដ្ឋិសំយុត្ត	
សោតាបត្តិវគ្គ (ទី ១)	១០២ ដល់ ១៣៦
ទិដ្ឋិសំយុត្តិបេយ្យាលៈ (ទី ២)	១៣៧ ដល់ ១៤៥
បេយ្យាល (ទី ៣)	១៤៥ ដល់ ១៥៦
ឧក្កន្តសំយុត្ត	១៥៧ ដល់ ១៦៥
ឧទ្ទាននៃ ឧក្កន្តសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពី ចក្ខុ ១ រូប ១ វិញ្ញាណ ១ ផស្សៈ ១ វេទនា១ សញ្ញា ១ ចេតនា ១ តណ្ហា ១ ធាតុ ១ ខន្ធ ១ ត្រូវ ជា ១០ ។	
ឧប្បាទសំយុត្ត	១៦៦ ដល់ ១៧៤
ឧទ្ទាននៃ ឧប្បាទសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពី ចក្ខុ ១ រូប ១ វិញ្ញាណ ១ ផស្សៈ ១ វេទនា១ សញ្ញា ១ ចេតនា ១ តណ្ហា ១ ធាតុ ១ ខន្ធ ១ ត្រូវ ជា ១០ ។	
កិលេសសំយុត្ត	១៧៥ ដល់ ១៨០
ឧទ្ទាននៃ កិលេសសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពី ចក្ខុ ១ រូប ១ វិញ្ញាណ ១ ផស្សៈ ១ វេទនា១ សញ្ញា ១ ចេតនា ១ តណ្ហា ១ ធាតុ ១ ខន្ធ ១ ត្រូវ ជា ១០ ។	
សារីបុត្តសំយុត្ត	១៨១ ដល់ ១៩២
ឧទ្ទាននៃ សារីបុត្តសំយុត្តនោះគឺ ៖	

និយាយអំពី បឋមជ្ឈានប្រកបដោយវិវេក ១ ទុតិយជ្ឈានមិនមាន វិតក្កៈ ១ តតិយជ្ឈាន ប្រាសចាកបីតិ ១ ចតុត្ថជ្ឈានប្រកបដោយ ឧបេក្ខា ១ អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន ១ វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន ១ អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ១ សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ជាគម្រប់ប្រាំបួន ១ គម្រប់ ១០ និង រឿងសូចិមុខីបរិព្វាជិកា ។	
នាគសំយុត្ត	១៩៣ ដល់ ២០៣
ឧទ្ទាននៃ នាគសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីកំណើតនាគសុទ្ធ ១ កំណើតនាគប្រសើរជាងគ្នា ជាលំដាប់ ១ នាគរក្សាឧបោសថមាន ៤លើក បុគ្គលនោះបានឮ កំណើតនាគមាន៤ លើក ឧបការទានមាន ៤ លើក ដែលទ្រង់ ប្រកាសល្អហើយដោយរឿងនាគ ។	
សុបណ្ណសំយុត្ត	២០៤ ដល់ ២០៩
ឧទ្ទាននៃ សុបណ្ណសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីកំណើតគ្រុឌសុទ្ធ ១ គ្រុឌឆាបនាគបាន ១ បុគ្គល ធ្វើអំពើទាំងពីរ មាន៤លើក ឧបការទានមាន ៤ លើក ដែលទ្រង់ ប្រកាសហើយដោយរឿងគ្រុឌ ។	
គន្ធព្វកាយសំយុត្ត	២១០ ដល់ ២១៩
ឧទ្ទាននៃ គន្ធព្វកាយសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីគន្ធព្វកាយិកទេវតាសុទ្ធ ១ សុចរិត ១ អ្នកឲ្យទាន ១០ ពួកដទៃទៀត និង ឧបការទាន ១០ ដែលឲ្យកើតជាគន្ធព្វកាយិក ទេវតា ដែលទ្រង់ប្រកាសហើយដោយប្រពៃ ។	

វលាហកសំយុត្ត	២២០ ដល់ ២២៧
ឧទ្ទាននៃ វលាហកសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីការសំដែងនូវទេវតា ជាពួកវលាហកៈ ១ បុគ្គល ៥ ពួក ប្រព្រឹត្តសុចរិត ១ ឧបការទាន៥ លើក សីតវលាហកៈ ១ ឧណ្ហវលាហកៈ ១ អព្ភវលាហកៈ ១ វាតវលាហកៈ ១ វស្សវលាហកៈ ១ ។	
វច្ឆគោត្តសំយុត្ត	២២៨ ដល់ ២៤០
ឧទ្ទាននៃ វច្ឆគោត្តសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីការមិនដឹង ១ ការមិនឃើញ ១ ការមិនត្រាស់ដឹង ១ ការមិនត្រាស់ដឹងតាម ១ ការមិនចាក់ធ្លុះចំពោះ ១ ការមិនកំណត់ ១ ការមិនចូលទៅកំណត់១ ការមិនសំឡឹងលៃលក១ ការមិនពិចារណា ១ ការមិនចូលទៅពិចារណា ១ ការមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ១ ។	
សមាធិសំយុត្ត	២៤១ ដល់ ២៦៦
ឧទ្ទាននៃ សមាធិសំយុត្តនោះគឺ ៖	
និយាយអំពីសមាធិ ១ ការចូលសមាធិ ១ ការតំកល់នូវសមាធិ ១ ការចេញចាកសមាធិ ១ ការធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយស្រួលក្នុងសមាធិ ១ អារម្មណ៍ក្នុងសមាធិ ១ គោចរក្នុងសមាធិ ១ ការកសាងសមាធិ ១ ធ្វើដោយគោរពក្នុងសមាធិ ១ ធ្វើឲ្យរឿយៗក្នុងសមាធិ ១ ទាំងធ្វើឲ្យសប្បាយក្នុងសមាធិ ១ ។	
ឧទ្ទាននៃ វគ្គ ក្នុងសំយុត្តទាំងនោះគឺ ៖	

និយាយអំពី នកុលបិតាវគ្គ ១ អនិច្ចវគ្គ ១ ភារវគ្គ ១ នតុម្ហាកវគ្គ ១ អត្តទីបវគ្គ ១ លោកចាត់ជាបឋមបណ្ណាសកៈ (មូលបណ្ណាសកៈ)។ ឧបាយវគ្គ ១ អរហន្តវគ្គ ១ ខជ្ជនីយវគ្គ ១ ថេរវគ្គ ១ ជាគម្រប់ ៥ និង បុប្ផវគ្គ ដែលលោកសំដែងហើយថា ជាមជ្ឈិមបណ្ណាសកៈ។ អន្តវគ្គ ១ ធម្មកថិកវគ្គ១ អវិជ្ជាវគ្គ ១ កុក្កុលវគ្គ ១ ជាគម្រប់ ៥ និងទិដ្ឋិវគ្គ លោកចាត់ជា តតិយបណ្ណាសកៈ (ចូឡបណ្ណាសកៈក៏បាន) ហៅថានិបាត ក៏បាន ។ ខន្ធសំយុត្ត ១ ឧប្បាទសំយុត្ត ១ កិលេសសំយុត្ត១ សារីបុត្តសំយុត្ត១ នាគសំយុត្ត១ សុបណ្ណសំយុត្ត ១ គន្ធព្វកាយិកសំយុត្ត ១ ពលាហសំយុត្ត ១ វច្ឆគោត្តសំយុត្ត ១ សមាធិសំយុត្ត ១ ត្រូវជា ១៣សំយុត្ត ។	